høj i Forhold til den Stilling, han havde indtaget, det Arbejde, han havde udført, og de Forhold, under hvilke han fremtidig skulde arbejde. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at han ikke vilde kunne have faaet en saadan Pension, hvis man ikke havde haft Statskassen at tage af, overfor hvilken man saa ofte er ganske ugenert. Der er derfor al Grund til at faa en endelig Ordning af disse Forhold, og saa længe der ikke er tilvejebragt en endelig Ordning, er den naturlige Ordning den, at Civillisten selv pensionerer de Folk, som have staaet i Civillistens Tjeneste. Dette foreslaa vi derfor ved denne Lejlighed, idet vi mene, at det Kongelev, som tillægges Kongen, er saa rigeligt i Forhold til den danske Stats Indtægter og den Repræsentation, som kræves af den Mand, der staar i Spidsen for den danske Nation, at disse Pensioner meget vel kunne udredes af den Million.

Vi foreslaa endvidere, at Jagtslottet Eremitagen skal overgaa til Staten. Det ligger jo lige midt i Dyrehaven, som er den Skov, der er mest besøgt af Hovedstadens Beboere. Den mest almindelige Udflugt fra København er vel netop med Jernbane eller Sporvogn til Klampenborg og saa en Spadseretur op over Eremitagesletten. De Restaurationslokaler, der nu ere aabnede for Publikum i Eremitageslottet, ere saa trykkede og tarvelige, der er saa stærk Brug for mere Lokale for Publikum der, at vi ikke skønne rettere, end at dette Slot, som Kongen saa meget godt kan undvære, burde lukkes op for Publikum. Jeg skal derfor meget anbefale, at det sker.

Vi have endvidere stillet Forslag om, at der tilvejebringes en klar Ordning med Hensyn til de Slotte, som Hans kongelige Højhed Prins Valdemar bebor. Det er en Ordning, hvis Begrundelse jeg ikke kender, der blev truffen, da Frederik den Ottendes Civilliste blev fastsat, og som gik ud paa, at Bernstorff Slot blev henlagt under Civillisten. Denne Ordning svarede ikke ganske til det, som reelt skulde fuldbyrdes. Det blev ved Frederik den Ottendes Tronbestigelse officielt fastsat, at der herefter i Danmark ikke kan være Tale om at tillægge Apanage, Statsbolig eller nogen som helst anden Statslønning, eller hvad man skal kalde det, til noget andet Medlem af Kongehuset, foruden naturligvis den regerende Konge og Dronning, end Enkedronningen, Kronprinsen og eventuelt, hvis Kronprinsens ældste Søn er myndig, da denne, altsaa til den, der staar i et direkte Forhold til Kronen, den, der enten beklæder den, har beklædt den eller er den, der direkte i lige Linie har Arveberettigelse til Tronen. Dette blev slaaet saa fast her i Rigsdagen, at jeg endogsaa ved, at afdøde Professor Matzen docerede dette ved Københavns Universitet som noget, der var slaaet statsretligt fast i Danmark.

Men samtidig med, at dette skete, blev der rent undtagelsesvis af Pietetshensyn overfor den afdøde Kong Christian den Niende tillagt Prins Valdemar livsvarig Brug af Bernstorff Slot, idet Kong Christian den Niende havde efterladt sig et skriftligt Ønske om, at den danske Nation vilde tillægge hans Søn, Prins Valdemar Ret til at bo paa Bernstorff Slot, saa længe han levede. Dette Ønske fra den afdøde Konge blev fundet rimeligt, og af Pietetshensyn blev det imødekommet, idet Prins Valdemar fik en livsvarig Ret til at bebo Bernstorff Slot. Men dette skete som den Undtagelse, der bekræftede Regelen, at ellers ingen udenfor den lige Linie vil kunne faa noget som helst fra Staten, det være sig Apanage eller Bolig. Men af mig ubekendte Grunde blev dette saa ordnet saaledes, at Bernstorff Slot formelt blev henlagt under Civillisten. Det blev nemlig formelt ordnet saaledes, at nu afdøde Kong Frederik den Ottende overdrog Retten til at bo paa Bernstorff Slot til Prins Valdemar, men den reelle Ordning var, at der blev indrømmet Prins Valdemar en livsvarig Bopælsret paa Bernstorff Slot, og at Slottet derfor, naar Prins Valdemar en Gang afgaar ved Døden, maatte falde tilbage til Staten.

Naar der nu foreslaas, at Bernstorff Slot skal blive under Civillisten — denne Gang kan man se, at Grunden til, at det foreslaas, kun er den, at man har afskrevet den gamle Civillistelov —, bør det efter min Mening stærkt fremhæves, at den reelle Ordning er den, at den danske Nation af Pietetshensyn har imødekommet Kong Christian den Niendes Ønske om, at Prins Valdemar skulde have livsvarig Brug af Bernstorff Slot, og at Civillistens reelle Ret ikke gaar ud over dette at overdrage Prins Valdemar denne Ret, saa at det ikke vilde være loyalt, hvis Civillisten gjorde en yderligere Brug af Bernstorff Slot end den, som er begrænset ved den Prins Valdemar saaledes indrømmede Brugsret. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigt at udtrykke dette tydeligt ved en Ændring i Civillisteloven, saaledes at det fremgik klart af denne. De